

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Svk/49/2022
Identifikačné číslo spisu: 8019200857
Dátum vydania rozhodnutia: 20. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8019200857.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: Rdent s. r. o., so sídlom v Prešove, Soľanková č. 16, IČO: 50 648 233, právne zast.: Mgr. Tomášom Kaščákom, advokátom so sídlom v Prešove, Soľanková č. 16, proti žalovanému: Krajský súd v Prešove so sídlom v Prešove, Hlavná č. 22, v konaní o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. júna 2022, č. k. 5S/92/2019-67, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14. júna 2022, č. k. 5S/92/2019-67 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

O d ō v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo 14. júna 2022, č. k. 5S/92/2019-67 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. - Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 3 ods. 1, § 18 ods. 1,2,3, § 19 ods. 1,2,3, § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“), § 53 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v rozhodnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) ako aj príslušných ustanovení SSP a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. Krajský súd mal preukázané, že žalobca žiadal o sprístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. Okresný súd Prešov ako povinnú osobu. Konkrétne žiadal:

1. Pod akou sp. zn. je pred Okresným súdom Prešov vedené súdne konanie o obžalobe na obvinenú Mgr. V. z 26. marca 2019

2. Ktorému sudcovi alebo senátu bola táto vec pridelená

3. Aké úkony boli Okresným súdom Prešov v tejto veci doposiaľ vykonané

4. Požiadal o sprístupnenie všetkých súdnych rozhodnutí vrátane neprávoplatných rozhodnutí a rozhodnutí, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej, vydané v tejto veci.

Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) ako povinná osoba sprístupnil žalobcovi prípis z 24. septembra 2019 bez vydania rozhodnutia vo veci, ktorým oznámil žalobcovi, že jeho žiadosť v zmysle § 19 ods. 2 Správneho poriadku posúdil ako žiadosť o podanie informácie o stave konania, ktorú postúpil na vybavenie zákonnému sudcovi JUDr. Mariánovi Vorobeľovi, ktorému vec vedená na Okresnej prokuratúre Prešov pod č. 1Pv 431/18/7707 a následne po podaní obžaloby na okresný súd pod sp. zn. 41T/26/2019 bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie. V tomto smere krajský súd uviedol, že okresný súd ako povinná osoba postupoval správne, informácie, ktorými v čase rozhodovania o žiadosti žalobcu disponoval žalobcovi sprístupnil, nebol preto dôvod vydávať rozhodnutie o zamietnutí žiadosti žalobcu, a preto nemohla nastať ani fikcia vydania rozhodnutia o odmietnutí poskytnúť informáciu. Súd v predmetnom konaní o preskúmanie zákonnosti postupu žalovaného v administratívnom konaní na základe správnej žaloby je oprávnený skúmať, či povinná osoba má povinnosť poskytnúť žiadateľovi požadované informácie alebo ak žiadosti nevyhoví, má povinnosť vydať písomné rozhodnutie. Nie preskúmať, hodnotiť alebo vysvetľovať postup orgánov, ktorých činnosťou (ne)bola vytvorená požadovaná informácia. Ako nedôvodné vyhodnotil námietky žalobcu o tom, že okresný súd ako povinná osoba v zákonnej lehote o jeho žiadosti nerozhodla a ani všetky požadované informácie nesprístupnila, a teda na základe právnej fikcie vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informácie a toto rozhodnutie bolo následne potvrdené rozhodnutím o odvolaní. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Žalobca mal právo na informáciu, ktorou v čase rozhodovania povinná osoba disponovala. Takáto informácia mu bola sprístupnená. Aj prípis odvolacieho alebo nadriadeného súdu je jedným zo spôsobov vybavenia (rozhodnutia) veci odvolacím (nadriadeným) súdom. Ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok (§ 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.). Žalobca podal odvolanie proti fiktívnemu rozhodnutiu o odmietnutí poskytnúť informáciu podľa § 18 ods. 3 menovaného zákona. Takéto (fiktívne) rozhodnutie povinnej osoby nebolo vydané, pretože žalobcovi bola poskytnutá požadovaná informácia - rozhodnutie vydané vo forme prípisu, preto správne žalovaný oznámil túto skutočnosť žalobcovi prípisom z 18. októbra 2019. Nemohol žalovaný vydať rozhodnutie, rozhodnúť o odvolaní proti fiktívnemu rozhodnutiu o odmietnutí poskytnúť informáciu, pretože žiadne fiktívne rozhodnutie povinnou osobou nebolo vydané. Neexistoval predmet odvolacieho konania. Nedošlo teda ani k vydaniu fiktívneho rozhodnutia odvolacím orgánom podľa § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. Fiktívne rozhodnutie povinná osoba nevydala, teda rozhodnutie, ktorého preskúmania sa žalobca domáhal podaným odvolaním, neexistovalo, neexistoval spôsobilý predmet odvolacieho konania na preskúmanie. A z tohto dôvodu nemohol ani odvolací orgán zamietnuť odvolanie, pretože nebolo proti akému rozhodnutiu zamietat' odvolanie, keďže také rozhodnutie (fiktívne), ktorého preskúmania sa žalobca domáhal, neexistovalo.

4. Ďalej uviedol, že ani v odpovedi zaslanej žalovaným žalobcovi vo forme prípisu z 18. októbra 2019, nezistil pochybenie. Žalovaný informoval žalobcu, že aj podľa jeho názoru je jeho podanie žiadosťou o podanie informácie o stave konania v trestnej veci, v ktorej je účastníkom konania, a teda nejde o podanie v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z., a preto správne okresný súd ako povinný postúpil žiadosť žalobcu na ďalší procesný postup, ktorý sa riadi zákonom č. 301/2005 Z. z. - Trestný poriadok (ďalej len „Trestný poriadok“) zákonnému sudcovi do spisu. Týmto postupom povinnej osoby bolo zodpovedané na všetky otázky a požiadavky žiadateľa v zmysle jeho žiadosti vrátane umožnenia prístupu do elektronického súdneho spisu, ako aj možnosti nahliadnutia do súdneho spisu. Zároveň bolo tiež žiadateľovi oznámené, že tá časť žiadosti, ktorá bola posúdená ako sťažnosť na prietahy bola postúpená zákonnému sudcovi okresného súdu v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Následne bola žiadateľovi oznámená zo strany konajúceho trestného senátu dňa 09. októbra 2019 emailom možnosť prístupu do elektronického spisu a tiež možnosť nahliadania do kompletného trestného spisu. Zároveň mu bol oznámený termín hlavného pojednávania na deň 04. decembra 2019 a

skutočnosť, že v tomto trestnom konaní doposiaľ nebolo vydané žiadne rozhodnutie. Z postupu okresného súdu ako povinnej osoby a žalovaného teda vyplýva, že žiadosť žalobcu bola povinnou osobou posúdená správne. Na prvé dve otázky číslo konania a meno zákonného sudcu mu bolo priamo odpovedané listom z 24. septembra 2019 a následne emailom z 09. októbra 2019 boli žiadateľovi poskytnuté informácie o možnosti prístupu elektronického spisu, ako aj oznámenie o tom, že nebolo vo veci doposiaľ vydané žiadne rozhodnutie. V tomto smere nedošlo k porušeniu jeho práva na informácie, keďže mu boli poskytnuté všetky informácie. Navyše žalobca ako žiadateľ v žiadosti uviedol, že mu postačuje zaslať uvedené informácie emailom na adresu, ktorú uviedol, a teda ani emailovou správou z 09. októbra 2019 nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti a žiadosti žiadateľa bolo vyhovené. Z postupu okresného súdu ako povinnej osoby nevyplýva, že by chcel žalobcovi utajiť spôsob vybavenia jeho žiadosti, respektíve neprístupniť mu informáciu, ktorou disponoval, práve naopak, žalobcovi ako žiadateľovi boli poskytnuté všetky informácie. Žalobca tak postupom správnych orgánov nebol ukrátený na svojich právach, pretože k porušeniu práv žalobcu na prístup k informáciám nedošlo. Prípis žalovaného z 18. októbra 2019 navyše nie je rozhodnutím o odvolaní žalobcu proti fiktívnemu rozhodnutiu o odmietnutí poskytnúť informáciu, a preto nemusel spĺňať náležitosti rozhodnutia podľa Správneho poriadku, keďže žalovaný nebol povinný vydať o odvolaní žalobcu proti fiktívnemu rozhodnutiu o odmietnutí poskytnúť informáciu rozhodnutia. Vydaniu prípisu nemohlo ani predchádzať správne konanie, pretože žiadaná informácia bola žalobcovi sprístupnená a tým bolo konanie o žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie skončené, keďže odvolanie proti sprístupneniu informácie nie je prípustné. Ak povinná osoba nedisponovala informáciou podľa predstáv žiadateľa, nedošlo k porušeniu práv žiadateľa. Žiadateľ má podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., právo na informácie, ktorými povinná osoba disponuje.

5. Na základe vyššie uvedených dôvodov krajský súd tvrdiac, že žalobca nebol postupom v konaní o sprístupnenie informácie ukrátený na svojich právach, pretože žiadaná informácia mu bola poskytnutá, neboli vydané fiktívne rozhodnutia o odmietnutí poskytnúť informáciu a prípis žalovaného z 18. októbra 2019 nie je rozhodnutím, ktoré by malo obsahovať náležitosti v zmysle Správneho poriadku, správnu žalobu v celom rozsahu zamietol.

6. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 168 SSP a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože v konaní nebol úspešný a u žalovaného nezistil osobitné dôvody vedúce k priznaniu náhrady trov konania.

II.

7. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SPP) a tiež, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

9. Konkrétne namietal, že príslušnou žiadosťou sa domáhal poskytnutia informácií o činnosti súdu a jeho rozhodnutiach podľa zákona č. 211/2000 Z. z. v spojení so zákonom o súdoch. Posúdenie žiadosti ako žiadosti o poskytnutie informácie o stave konania považoval za neopodstatnené, nezákonné. Rovnako nepovažoval za dostatočné a zákonné sprístupnenie informácie vo forme prístupu do neúplného súdneho spisu, zriadeného navyše až po podaní odvolania a nastúpení právnej fikcie vydania a doručenia rozhodnutia v správnom konaní. Podľa žalobcu sa krajský súd s týmito námietkami a argumentáciou dostatočným spôsobom nevysporiadal a z rozsudku nie je zrejmé, prečo by takéto posúdenie malo zbavovať povinnú osobu povinnosti informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. poskytnúť. Taktiež absentuje posúdenie zákonnosti a dopadov takéhoto postupu povinnej osoby na práva žalobcu, keďže informácia o stave konania nebola nikdy poskytnutá. Ako neprípustný označil postup, aby pri posudzovaní úkonu účastníka bol určitému úkonu dávany iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu úkonu, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v úkone použitým

výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu úkonu účastníka. Ak nastane situácia, pri ktorej je potrebné skúmať otázku, či existuje rozpor medzi prejavom účastníka urobeným v úkone a jeho vôľou, je potrebné akcentovať objektívne hľadisko. Tento názor opakovane uviedol aj Najvyšší súd Slovenskej republiky napríklad v rozhodnutí z 28. októbra 2010, sp. zn. 3 Cdo 128/2010 alebo v uznesení z 31. januára 2018, sp. zn. 1 Cdo 97/2017. Žiadosť bola výslovne označená ako žiadosť podľa zákona č. 211/2000 Z. z. Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na postavenie žalobcu ako účastníka trestného konania s právom nazeráť do súdneho spisu. Žiadnym spôsobom však nezdôvodnil a ani neobjasnil, prečo by takéto postavenie malo brániť v poskytnutí informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. Taktiež sa súd tiež nezaoberal tým, ako bola táto žiadosť následne vybavená podľa ustanovení Trestného poriadku. Poukázal na skutočnosť, že jeho žiadosť nebola podľa ustanovení trestného zákona nikdy vybavená a takéto posúdenie zo strany správneho orgánu bolo zjavne účelové a činené v snahe vyhnúť sa splneniu povinností podľa zákona č. 211/2000 Z. z.

10. Zdôraznil, že v lehote pre poskytnutie informácií mu informácie požadované pod bodmi 3/ a 4/ poskytnuté vôbec neboli a bol len informovaný o posúdení jeho žiadosti ako žiadosti o informáciu o stave konania. Ani táto informácia nikdy poskytnutá nebola a krajský súd nijak neskúmal dôvody takéhoto posúdenia, ani dopady na práva žalobcu. Bez ohľadu na to, že žiadosť bola posúdená ako žiadosť o informácie o stave konania, takáto informácia mala byť podľa žalobcu poskytnutá spôsobom a v lehotách podľa zákona č. 211/2000 Z. z. Trestný poriadok v tomto prípade nestanovuje žiaden postup súdu a ustanovenia zákona č. 211/2000 Z. z. sú v tomto prípade plne aplikovateľné. V tejto súvislosti poukázal na to, že požadované informácie o úkonoch a rozhodnutiach súdu sa týkali činnosti súdu a teda jeho činnosti podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“). Tento zákon pritom výslovne ukladá povinnosť niektoré rozhodnutia a informácie o úkonoch zverejňovať, a to vrátane zverejňovania rozhodnutí podľa § 82a a niektorých úkonov podľa § 82ba. Posúdenie žiadosti ako žiadosti o informáciu o stave konania nebolo v tomto prípade nijak opodstatnené a krajský súd rezignoval na preskúmanie dôvodov takéhoto postupu. Rovnako nepovažoval za správnu poskytnutú informáciu o tom, že vo veci nebolo vydané žiadne rozhodnutie, nakoľko v trestnej veci boli splnené podmienky pre povinnú obhajobu a obvinenú zastupoval ustanovený obhajca. Aspoň v tomto prípade tak malo existovať rozhodnutie o jeho ustanovení. Otázkou správnosti a úplnosti poskytnutej informácie sa však súd vôbec nezaoberal. Žalobca preto považoval záver súdu o správnosti posúdenia žiadosti ako žiadosti o informáciu o stave konania za nesprávny, nakoľko absentuje zdôvodnenie možnosti odchýlenia sa od výslovnej vôle žalobcu a krajský súd sa nevysporiadal s námietkou účelovosti takéhoto postupu povinnej osoby. Podľa žalobcu nebolo možné posúdiť žiadosť inak, ako žiadosť podľa zákona č. 211/2000 Z. z.

11. Rovnako podľa názoru žalobcu nie je možné za poskytnutie informácie považovať zriadenie prístupu do neúplného spisu a ani oznámenie možnosti nahliadnuť do súdneho spisu. Odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. apríla 2016, sp. zn. 3Sžo/106/2015, podľa ktorého cit.: „Všeobecná úprava nahliadania do administratívnych spisov orgánov verejnej správy v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov má svoj osobitný špecifický režim, ktorý nie je možné spájať s nemožnosťou sprístupnenia informácií z katastrálnych spisov podľa ustanovení zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, a preto nemožno inštitút nahliadania do spisov považovať na účely zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov za akúsi špeciálnu formu zverejňovania informácií, ktoré by odôvodňovalo obmedzenie slobodného prístupu k informáciám.“ (...) „Nie je možné odmietnuť právo žiadateľa na poskytnutie informácie žiadanej podľa zákona č. 211/2000 Z. z. z dôvodov aplikácie ustanovenia § 23 ods. 2 Správneho poriadku (z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6SŽi/1/2010 zo dňa 16.06.2010). Ak by sme pripustili výklad žalovaného správneho orgánu, že právo na nahliadnutie do spisu v zmysle § 23 ods. 2 Správneho poriadku predstavuje zákonný dôvod obmedzenia sprístupnenia v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 211/2000 Z. z., znamenalo by to absurdnú situáciu, pretože množstvo požadovaných informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. sa v nejakom spise nachádza a špecifikovaný okruh osôb má právo do toho spisu nahliadať. V prípade pripustenia

výkladu, aký navrhuje žalovaný, by bolo možné veľkú časť žiadostí o poskytnutie informácií odmietat' s tým, že sú súčasťou spisu a určitý okruh osôb má právo do nich nahliadať. Takýto stav nie je v právnom štáte a demokratickej spoločnosti žiaduci.“ Podľa názoru žalobcu možno tieto závery zovšeobecniť na nahliadanie do akýchkoľvek spisov, a to aj do spisov v trestných veciach. Aj v prípade trestných spisov, rovnako ako v prípade spisov správnych, môžu byť dané dôvody pre odmietnutie sprístupnenia informácií. Samotná existencia možnosti do spisu nahliadnuť však neznemožňuje sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. a takouto možnosťou nemôže správny orgán ani sprístupnenie informácií podľa tohto zákona obmedziť. S pohľadom žalobcu má pritom oznámenie o možnosti nahliadnuť do súdneho spisu rovnakú vypovedaciu hodnotu, ako keby bola jeho žiadosť zamietnutá, keď v zákonnej lehote prístup k informácií nezískal. K zriadeniu prístupu do neúplného elektronického spisu navyše došlo až po vydaní a doručení fiktívneho rozhodnutia povinnej osoby a po podaní odvolania. Podľa žalobcu nie je možné, aby sa povinná osoba svojvoľne rozhodla informácie o svojej činnosti neposkytnúť a aby odkázala len na možnosť nazrieť do spisu. Považoval v tomto smere právne posúdenie súdu o dostatočnosti sprístupnenia informácie vo forme jednostrannej informácie o možnosti nahliadnutia do spisu, a teda v rozpore s požiadavkou žalobcu, za nesprávne a podľa jeho názoru bolo povinnosťou povinnej osoby informáciu o vykonaných úkonoch a rozhodnutiach vo veci poskytnúť.

12. Ďalej namietal, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, čo konkrétne bolo dôvodom pre zamietnutie správnej žaloby a podľa akých predpisov mala vôbec povinná osoba pri vybavovaní žiadosti a odvolania postupovať. Zatiaľ čo v bode 50 krajský súd uvádzal, že žiadosť bola posúdená ako žiadosť o podanie informácie o stave konania, v bode 56 uvádzal, že žalobcovi boli poskytnuté všetky informácie, keďže mu boli informácie o možnosti prístupu elektronického spisu, ako aj oznámenie o tom, že nebolo vo veci doposiaľ vydané žiadne rozhodnutie. Umožnenie nahliadnutia do súdneho spisu však nie je informácia o stave konania podľa Trestného poriadku. V tomto prípade tak nie je zrejmé, ako súd vec v jej celku posudzoval, a či teda zo strany povinnej osoby bola žiadosť v jej bodoch 3/ a 4/ posúdená podľa Trestného poriadku, alebo na jej základe mali byť informácie sprístupnené podľa zákona č. 211/2000 Z. z. Krajský súd v odôvodnení rozsudku úplne opomenul skutočnosť, že k poskytnutiu informácií dňa 09. októbra 2019 došlo až po vydaní a doručení fiktívneho rozhodnutia povinnej osoby, ako aj po podaní odvolania. Správny poriadok síce pripúšťa, aby správny orgán podľa § 57 ods. 1 Správneho poriadku sám rozhodol, ak odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie, toto zákonné ustanovenie však súd neaplikoval. Pokiaľ došlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia a postúpeniu odvolania žalovanému, bolo povinnosťou žalovaného postupovať podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku. Na toto zákonné ustanovenie krajský súd naopak výslovne odkázal, z odôvodnenia rozsudku však nie je zrejmé, ako ho vyložil a ako ho na predmetnú vec aplikoval. Rovnako bez akéhokoľvek zdôvodnenia akceptoval a považoval za správne možné sprístupnenie informácií po uplynutí lehoty pre ich poskytnutie, po vydaní rozhodnutia a po podaní odvolania.

13. V závere kasačnej sťažnosti dodal, že pokiaľ skutočne nedošlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia žalovaným ako odvolacím orgánom, na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve a krajský súd mal správnu žalobu odmietnuť podľa § 98 ods. 1 písm. g) v spojení s § 7 písm. b) SSP a nie správnu žalobu zamietnuť.

14. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

15. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril podaním z 13. decembra 2022.

16. Uviedol, že zákon č. 211/2000 Z. z. je vybudovaný (okrem iného) aj na princípe neformálnosti a princípe prednosti obsahu pred formou. Povinné osoby posudzujú podania podľa obsahu, nie formy, ak je podanie žiadosťou o informácie, tak je irelevantná forma, teda označenie, ak žiadateľ svoje podanie nazve žiadosťou o informáciu, no z obsahu podania je nepochybné, že sa sťažuje na postup povinnej osoby, povinnosti v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. nie sú dané a podanie je nevyhnutné

posúdiť ako sťažnosť a v tomto smere ho ako vecne vybaviť. Žiadosť o informácie, ktorou žalobca žiadal okresný súd ako povinnú osobu sprístupniť informácie o súdnom konaní 41T/26/2019 bolo potrebné posúdiť ako žiadosť o stave súdneho konania, nie ako žiadosť v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z., nakoľko žiadateľ vystupoval ako oznamovateľ trestného činu a poškodený v tomto súdnom konaní. Ak by povinná osoba a následne žalovaný postupoval podľa žalobcom vyžadovaného postupu, a teda bez ohľadu na obsahové vyhodnotenie predmetného podania a zohľadnil požiadavku žalobcu, v rámci ktorej sa informácií dožadoval z postavenia fyzickej osoby podľa zákona č. 211/2000 Z. z., žalobca by v tomto prípade nadobudol špecifické postavenie, v ktorom by sa nezohľadňoval jeho osobitný vzťah ku konaniu, ktorého sa požadované informácie týkajú. Na žalobcu by sa v tomto prípade i pri osobitnom vzťahu k dotknutému konaniu pristupovalo ako ku „verejnosti“ v súlade s § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., a teda existencia osobitného vzťahu k dotknutému konaniu by žalobcu v konaní podľa menovaného zákona nemohlo nijako zvýhodňovať a povinná osoba a následne aj žalovaný by boli povinní pristúpiť k vybaveniu jeho žiadosti tak, že by sprístupnenie ním požadovaných informácií podľa § 9 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. odmietli sprístupniť, nakoľko žalobca žiadal sprístupniť informácie o fyzickej osobe bez jej predchádzajúceho súhlasu (otázka č. 1 a 2 žiadosti). Povinným osobám zároveň zákon neprikazuje si takýto súhlas dotknutej osoby vyžiadať. Otázku č. 3 a 4 žiadosti smerujúcu k rozhodovacej činnosti súdu by pri posudzovaní žiadosti striktno formálne podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z. odmietla s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3SŽi/8/2009, sp. zn. 8SŽi/20/2012). K odkazu žalobcu na § 82a ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z. žalovaný uviedol, že podľa tohto ustanovenia by povinná osoba na žalobcu nazerala ako na „verejnosť“ a v prípade, že by v konaní 41T/26/2019 bolo vydané nejaké rozhodnutie, bolo by žalobcovi poskytnuté po vykonaní opatrení na ochranu práv a právom chránených záujmov (anonymizácií údajov). Dodal, že v konaní v tom čase neboli vydané žiadne rozhodnutia, ktorú skutočnosť si žalovaný overil u povinnej osoby. Ďalej uviedol, že ak povinná osoba posúdi žiadosť o sprístupnenie informácií podľa obsahu ako žiadosť o informáciu o stave konania, neplynie na jej vybavenie lehota podľa zákona č. 211/2000 Z. z. s tým, že v danej veci boli žalobcovi podané informácie v štandardnej dĺžke kratšej ako 30 dní (analogicky podľa § 49 ods. 1 Správneho poriadku). Uzavrel, že Trestný poriadok je vo vzťahu k zákonu č. 211/2000 Z. z. lex specialis a dáva účastníkovi konania väčší rozsah práv ako žiadateľovi o sprístupnenie informácie. Ak v danom prípade nešlo o žiadosť podľa zákona č. 211/2000 Z. z., žalovaný ani nemohol vydať rozhodnutie s náležitosťami podľa Správneho poriadku. Pokiaľ žalovaný ako aj povinná osoba poskytli žalobcovi informácie mimo režimu zákona č. 211/2000 Z. z., bol žalobcovi ako účastníkovi konania poskytnutý širší rozsah práv, ktorý mu vyplýva z Trestného poriadku.

17. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

IV.

18. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi dňa 19. decembra 2022 na vedomie s tým, že žalobca dodatočne k veci zaslal vyjadrenie z 24. marca 2023, v ktorom pre podporu svojich tvrdení odkázal na uznesenie najvyššieho správneho súdu z 03. augusta 2022, sp. zn. 4Svk/23/2022; predmetné vyjadrenie bolo zaslané žalovanému na vedomie dňa 29. marca 2023.

V.

19. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie predchádzajúce jeho vydaniu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je dôvodná.

20. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

22. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 6 ods. 2 písm. a) SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.

24. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

25. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

26. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia.

27. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho spisu mal preukázané, že:

- žalobca vystupujúci v procesnej pozícii ako poškodený v trestnom konaní požiadal okresný súd ako povinnú osobu podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o sprístupnenie nasledujúcich informácii cit.:

„1. Pod akou spisovou značkou je pred Okresným súdom v Prešove vedené súdne konanie o obžalobe na obvinenú Mgr. V. zo dňa 26. marca 2019;

2. Ktorému sudcovi alebo senátu bola táto vec pridelená;

3. Aké úkony boli Okresným súdom v Prešove v tejto veci doposiaľ vykonané;

4. Žiadam o sprístupnenie všetkých súdnych rozhodnutí, vrátane neprávoplatných rozhodnutí a rozhodnutí, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej, vydaných v tejto veci.“

- žalobca žiadal predmetné informácie poskytnúť elektronicky na ním zadanú emailovú adresu, alebo do príslušnej elektronickej schránky,

- súčasne požiadal o zriadenie prístupu do elektronického súdneho spisu vedeného v predmetnej trestnej veci,

- okresný súd na predmetnú žiadosť žalobcu odpovedal podaním z 24. septembra 2019

[žalobcovi jednak oznámil, že jeho podanie posúdil ako žiadosť o podanie informácií o stave konania a jednak mu oznámil, že vec bola postúpená zákonnému sudcovi, ktorému bola táto vec, pôvodne na príslušnej okresnej prokuratúre vedená pod sp. zn. 1Pv 431/18/7707 a následne po podaní obžaloby na okresnom súde pod sp. zn. 41T/26/2019, pridelená na prejednanie a rozhodnutie],

- nakoľko okresný súd nezodpovedal všetky žalobcom položené otázky (3/ a 4/) žalobca následne dňa 07. októbra 2019 podal v tejto zvyšnej časti proti predmetnému fiktívnemu rozhodnutiu opravný prostriedok žiadajúc o sprístupnenie požadovaných (zvyšných) informácií,

- žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 18. októbra 2019

[v predmetnom podaní / liste žalovaný žalobcovi oznámil, že žiadosť žalobcu neposúdil ako žiadosť o sprístupnenie informácie, ale v zmysle § 19 ods. 2 Správneho poriadku ako žiadosť o podanie informácií o stave konania v trestnej veci, ktorá bola postúpená na vybavenie zákonnému sudcovi; právo žalobcu ako poškodeného podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku nazerať do spisov, preštudovať ich sa v konaní realizuje prostredníctvom informačného centra okresného súdu, na ktorom sa vec nachádza; zároveň žalobcu upovedomil o tom že jeho požiadavke o sprístupnenie elektronického spisu bolo vyhovené],

- medzitým, dňa 09. októbra 2019 okresný súd žalobcovi oznámil prístupové heslo k elektronickému súdному spisu (s tým, že podľa oznámenia elektronický súdny spis neobsahuje kompletný spisový

materiál); zároveň žalobcu upovedomil o tom, že do kompletného spisu možno kedykoľvek nahliadať, ďalej, že vo veci je vytýčený termín hlavného pojednávania, vec bola pridelená zákonnému sudcovi JUDr. Vorobelovi a je vedená pod sp. zn. 41T/26/2019 a vo veci nebolo doposiaľ (t. j. k 09. októbru 2019) vydané žiadne rozhodnutie,

- žalobca následne podal správnu žalobu žiadajúc zrušenie fiktívnych rozhodnutí a majúc za to, že povinná osoba nebola oprávnená posúdiť žiadosť inak než žiadosť podľa zákona č. 211/2000 Z. z.; opakovane žiadal sprístupniť informácie zodpovedajúce otázkam žalobcom označeným pod číslom 3/ a 4/,

- krajský súd správnu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol z dôvodov bližšie uvádzaných v bodoch 3,4,5 tohto rozsudku.

28. Podľa § 139 ods. 2 SSP, v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

29. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu plynúca z článku 46 Ústavy Slovenskej republiky je založená na tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

30. Výklad a aplikácia zákonov je výlučným právom všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitráry a musí byť náležite odôvodnený. V tomto zmysle, rovnako aj každé rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel ku konkrétnym záverom tvoriacim základnú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia.

31. Povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť zákonom predpokladaným spôsobom plynúcim z § 139 ods. 2 SSP predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces.

32. Najvyšší správny súd v tejto súvislosti poukazuje na Ústavný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40 z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 139 ods. 2 SSP; pozn. súdu) v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

33. Vo svetle vyššie uvedenom, najvyšší správny súd podrobil prieskumu kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu a v kontexte na žalobné body uplatnené žalobcom v podanej správnej žalobe v spojení so sťažnostnými bodmi dospel k záveru, že odôvodnenie krajského súdu je nedostatočné a miestami zmätočné. Najvyšší správny súd po preskúmaní veci a rozsudku krajského

súdu mal preukázané, že krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom, ktorý zvolil okresný súd ako aj následne žalovaný, a teda, že žiadosť žalobcu podanú výslovne podľa zákona č. 211/2000 Z. z. posúdili nie ako žiadosť podanú v režime zákona č. 211/2000 Z. z., ale ako žiadosť o podanie informácií o stave konania, ktorej vybavenie, respektíve postup jej vybavenia je vylúčený spod režimu menovaného zákona č. 211/2000 Z. z. Pokiaľ sa podľa názoru krajského súdu na vybavenie predmetnej žiadosti nemal vzťahovať menovaný zákon, potom nie je najvyššiemu správneému súdu zrejmé, z akého dôvodu sa krajský súd v bodoch 51 a nasl. rozsudku zaoberal tým, že okresný súd (navyše krajským súdom opakovane označovaný ako povinná osoba podľa zákona č. 211/2000 Z. z.) informácie, ktoré v čase rozhodovania o žiadosti žalobcu, ktorými v čase rozhodovania o žiadosti žalobcu disponoval žalobcovi sprístupnil, čím teda nebol daný dôvod vydávať rozhodnutie o zamietnutí žiadosti žalobcu, a preto nemohla nastať ani fikcia vydania rozhodnutia o odmietnutí poskytnúť informáciu. Krajský súd ďalej v tomto smere pokračoval, ďalej cit.: „ (...) 52. Súd v predmetnom konaní, o preskúmanie zákonnosti postupu žalovaného v administratívnom konaní na základe správnej žaloby, je oprávnený skúmať, či povinná osoba má povinnosť poskytnúť žiadateľovi požadované informácie alebo ak žiadosť nevyhovuje, má povinnosť vydať písomné rozhodnutie. Nie preskúmať, hodnotiť alebo vysvetľovať postup orgánov, ktorých činnosťou (ne)bola vytvorená požadovaná informácia.

53. Preto nie sú dôvodné námietky žalobcu o tom, že Okresný súd Prešov ako povinná osoba v zákonnej lehote o jeho žiadosti nerozhodla a ani všetky požadované informácie nesprístupnila, a teda na základe právnej fikcie vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informácie a toto rozhodnutie bolo následne potvrdené rozhodnutím o odvolaní. Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Žalobca mal právo na informáciu, ktorou v čase rozhodovania povinná osoba disponovala. Takáto informácia mu bola sprístupnená. Aj prípis odvolacieho alebo nadriadeného súdu je jedným zo spôsobov vybavenia (rozhodnutia) vecí odvolacím (nadriadeným) súdom.

54. Ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok (§ 18 ods. 1 zákona o slobode informácií). Žalobca podal odvolanie proti fiktívnemu rozhodnutiu o odmietnutí poskytnúť informáciu podľa § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií. Takéto (fiktívne) rozhodnutie povinnej osoby nebolo vydané, pretože žalobcovi bola poskytnutá požadovaná informácia - rozhodnutie vydané vo forme prípisu, preto správne žalovaný oznámil túto skutočnosť žalobcovi prípisom zo dňa 18.10.2019. Nemohol žalovaný vydať rozhodnutie, rozhodnúť o odvolaní proti fiktívnemu rozhodnutiu o odmietnutí poskytnúť informáciu, pretože žiadne fiktívne rozhodnutie povinnou osobou nebolo vydané. Neexistoval predmet odvolacieho konania. Nedošlo teda ani k vydaniu fiktívneho rozhodnutia odvolacím orgánom podľa § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií. Fiktívne rozhodnutie povinná osoba nevydala, teda rozhodnutie ktorého preskúmania sa žalobca domáhal podaným odvolaním, neexistovalo, neexistoval spôsobilý predmet odvolacieho konania na preskúmanie. A z tohto dôvodu nemohol ani odvolací orgán zamietnuť odvolanie, pretože nebolo proti akému rozhodnutiu zamietat' odvolanie, keďže také rozhodnutie (fiktívne), preskúmania ktorého sa žalobca domáhal, neexistovalo.“

34. V tomto smere najvyšší správny súd zastáva názor, že pokiaľ sa krajský súd stotožnil so záverom, že žiadosť žalobcu nemožno subsumovať pod režim zákona č. 211/2000 Z. z., bolo potom jeho primárnou úlohou sa riadne argumentačne vysporiadať práve s touto kľúčovou okolnosťou a uviesť k tomu jasné a presvedčivé dôvody. Primárne v takom prípade bolo jeho úlohou riadne a presvedčivo odôvodniť, z akých dôvodov sa nemôže účastník konania (v tomto konkrétnom prípade žalobca vystupoval v procesnej pozícii poškodeného podľa Trestného poriadku) domáhať sprístupnenia informácií aj cestou zákona č. 211/2000 Z. z., a teda jasne vymedziť vzťah medzi Trestným poriadkom a zákonom č. 211/2000 Z. z.

35. Najvyšší správny súd ďalej v tomto kontexte uvádza, že najširší a najvšeobecnejší spôsob prístupu informáciám poskytuje zákon č. 211/2000 Z. z., čo vyplýva zo zakotvenia práva na sprístupnenie informácie pre každého (§ 3 ods. 1 menovaného zákona), bez ohľadu na preukazovanie právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje (§ 3 ods. 3 menovaného zákona), dokonca ak to neznemožňuje sprístupnenie informácie, aj bez uvedenia všetkých zákonom stanovených náležitostí, vrátane identity žiadateľa (§ 14 ods. 3 menovaného zákona) a bezplatne (§ 21

ods. 1 menovaného zákona). Platná právna úprava však popri zákone č. 211/2000 Z. z. upravuje v jednotlivých oblastiach výkonu verejnej moci, respektíve ako súčasť procesných práv účastníka správneho konania, možnosť požiadať o určité druhy informácií aj na základe iných právnych predpisov [napríklad § 23 Správneho poriadku, § 55 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, § 133 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon)]. Konkrétne predpisy stanovujú spôsoby prístupu, rozsah poskytovaných informácií, okruh osôb oprávnených sa s nimi oboznamovať aj ďalšie podmienky prístupu k nim. V takýchto prípadoch je vecou žiadateľa, aby si zvolil právny režim prístupu k informáciám, ktorý pre seba považuje za najvhodnejší, spravidla v závislosti od svojho postavenia a vzťahu k orgánu, od ktorého informácie požaduje. Vzhľadom na to, že sa jedná o striktné návrhové konanie, znamená to, že režim vybraného zákona sa na neho bude vzťahovať počas celého procesu vybavovania žiadosti o informácie. Voľba konkrétneho právneho režimu a postupu je spojená s „rizikom“, že si zvolí právnu úpravu, postup podľa ktorej nedosiahne najpriaznivejší možný výsledok (napríklad rozsah informácií môže byť limitovaný, existuje poplatková povinnosť) v porovnaní s inou do úvahy prichádzajúcou právnou úpravou (pozri napríklad rozsudok najvyššieho správneho súdu zo 16. decembra 2021, sp. zn. 5Sžik/3/2020). Rovnako možno poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. apríla 2016, sp. zn. 3Sžo/106/2015, podľa ktorého účastníkovi konania žiadne zákonné ustanovenie nebráni, aby využil aj právo na informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. Všetko záleží od dispozičného práva účastníka konania. Správny orgán, respektíve povinná osoba v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. si nemôže podanie účastníka prekvalifikovať podľa svojej vôle, bez toho, aby s tým účastník konania, respektíve žiadateľ o poskytnutie informácie súhlasil. Rovnako podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 01. augusta 2012, sp. zn. 3Sži/3/2012, administratívne konanie i následné súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sú návrhovými konaniami, preto konajúce orgány sú viazané rozsahom návrhu žiadateľa i právnym režimom, ktorý si pri uplatňovaní žiadosti zvolil. Ak žiadateľ jednoznačne uvedie právny režim svojej žiadosti podľa zákona č. 211/2000 Z. z., povinné osoby musia odôvodniť, či mu môžu vyhovieť, alebo nie. Upriamovanie pozornosti žiadateľa na iné právne možnosti je nadbytočné a vedie k nepreskúmateľnosti právneho režimu, v ktorom povinné osoby o žiadosti rozhodli.

36. Rovnako ako nepresvedčivý, možno vyhodnotiť záver krajského súdu, že požadované informácie boli žalobcovi poskytnuté v plnom rozsahu, keď z obsahu spisu je zrejmé, že okresný súd zodpovedal listom z 24. septembra 2019 iba prvé dve otázky, pričom dodatočne bola žalobcovi zodpovedaná v poradí štvrtá otázka. Reakciu na tretiu otázku (3/ „Aké úkony boli Okresným súdom v Prešove v tejto veci doposiaľ vykonané“) v podobe upovedomenia žalobcu o možnosti prístupu do elektronického súdneho spisu (ktorý ako uviedol v emailovom podaní z 09. októbra 2019 samotný okresný súd, že tento neobsahuje kompletný spisový materiál), respektíve fyzického nahliadnutia do príslušného súdneho spisu, nepovažuje najvyšší správny súd za adekvátnu a obsahovo čo do jej účelu rovnocennú a ekvivalentnú náhradu.

37. Za týchto okolností preto nemožno konštatovať, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu je v tejto podstatnej časti riadne zdôvodnené a v neposlednom rade aj presvedčivé, ktoré sa riadne vysporiadava pre danú vec kľúčovými a vyššie označenými skutočnosťami.

38. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

39. Podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

40. Z dôvodov uvedených vyššie, najvyšší správny súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. f) SSP zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

41. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, vec prejednať v medziach podanej správnej žaloby, posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného v spojení s rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu a vo veci opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

42. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

43. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.